Enric Sopena escriu avui en El Periodico un article titulat “El déu dels neocristians” en el qual assegura que assistim una “espècie de retorn del nacionalcatolicisme a escala mundial”. Retorn? És que ja havíem sortit? I jo no ho sabia… Diu que es tracta de “la tornada a la mescla indecorosa del poder polític i del religiós”. Indecorosa? És que n‘hi ha cap, de decorosa? No ho sé. El cas és que la separació total entre religió i política que, presumptament, tant defensen els partits socialdemòcrates (que no ho deixarem solament en “demòcrates” i prou?), és a dir, el laïcisme del qual parla Sopena no és, al capdavall, res més que un miratge. Un miratge equivalent, per l‘altra vora de la sèquia, en el sector *neocons*, al d‘aquells que s‘autoproclamen liberals i, en canvi, són més papistes que el Papa. Hem avançat en la separació de les litúrgies, això és cert, però les misses continuen, tant en l‘estament religiós com en el polític, i ens demanen, dia sí, dia també, que fem actes de fe. Segles fa que això no ha canviat gens ni mica: ens demanaven fe en l‘existència d’armes de destrucció massiva, però també ens la demanen quan ens presenten els Pressupostos Generals de l‘estat o el tractat per a una Constitució Europea. l‘última cosa que se perd no és l‘esperança sinó la fe, la fe en alguna cosa, i els dos estaments mai no renunciaran a treure rendibilitat.

PDF descarregat de www.porcar.net